Dansk Kvindesamfund som bekendt er Medlem) og af Formændene for Kvindestemmeretsforbund i Frankrig, De Forenede Stater, Holland, Italien, Kanada, Rusland, Sverige og Ungarn, samt for andre Kvindesammenslutninger i Australien, Norge, Storbrittanien og Tyskland.

Ved samme Lejlighed overrakte Fru Rosika Schwimmer et af hende selv i Enkeltheder udarbejdet Forslag til Fremgangsmaade ved Mæglingsforsøg, som dog ikke har været forelagt Underskriverne af Petitionen.

Præsident Wilson lyttede med synlig Interesse til, hvad de kvindelige Sendebud havde at fremføre og erklærede, at de fremsatte Forslag var af stor Værdi for hans »fortsatte Overvejelser«. Han takkede for Forslagene, som skulde sjælpe ham til at finde en Udvej til at redde, hvad der endnu kunde reddes af den sammenstyrtende gamle Verden, et Problem, som Dag og Nat sysselsatte hans Tanker.

International Brevveksling.

—o—

Brev fra Mrs. Creighton, Formand for det britiske Nationalraad (National Union of Women Workers) til Formændene for de andre Nationalraad.

Min kære Præsident!

De glade Dage vi tilbragte sammen i Rom først paa Sommeren, synes nu at være meget langt borte, men jeg kan ikke tro, at de Forhaabninger og Bestræbelser, som den Gang fyldte vore Hjærter, er glemte. Det var for mig en Glæde at erfare, hvorledes vi Kvinder af saa forskellige Nationer arbejdede sammen for de samme Maal, med de samme Ønsker: at gøre Verden til et bedre Sted, hvor vore Børn og Børnebørn skulde vokse op med alle Muligheder for fuld og fri Udvikling af alle deres Evner, hvor vore Arbejdere kunde arbejde under sunde Forhold for tilstrækkelig Løn, hvor vore Pigebørn skulde blive stærke og selvstændige og skærmede mod dem, der af Lyst eller for Vinding søgte at ødelægge dem paa Legeme og Sjæl.

Vi talte om Fred, vi haabede paa Fred, og nu har Krigens sorte Sky med utrolig Hast sænket sig over Europa, og truer med at ødelægge meget af det, vi holder af, og har kæmpet for.

I disse mørke Dage glemmer vi ikke de Forhaabninger, der forenede os, de mange Venskabets og Sympatiens Baand, vi har knyttet. Gennem Uhygge og Mørke ser vi frem til de lykkelige Dage, da Freden vil blive genoprettet, og da vi skal faa Lov til at optage Arbejdet paa at genrejse og opbygge et nyt, og vi haaber, *bedre* Europa paa Fortidens Ruiner. I dette Arbejde tror jeg at vi, som hører til det internationale Kvinderaad, alle vil være ivrige efter at hjælpe hverandre. Til disse Dage ser jeg fremad med Fortrøstning og Haab. Jeg tror, at da vil Tiden komme, da vort internationale Raad vil blive i Stand til at vise sit sande Værd og Betydning. For at vi kan blive rede til at udrette det Arbejde, der da vil tilfalde os, maa vi alle prøve paa ikke at nære vrede eller hævngerrige Tanker, men alvorligere end nogen Sinde arbejde paa at forstaa hinanden, paa at udvide vore Sympatier, og paa forskellig Vis — ved at stræbe efter at formindske international Skinsyge og Had — prøve paa at berede Vejen for en sand og varig Fred, og paa at skabe den Stemning, i hvilken alene en saadan Fred kan sluttes.

I Mellemtiden skal vi alle som en gøre alt, hvad vi kan, for at lindre den uendelige Lidelse af enhver Art, som foraarsages af Krigen. Vi vil ikke komme til at mangle Lejlighed til at vise Venlighed over for andre Nationer, en Lejlighed, som jeg stoler paa, vi alle vil gribe med Glæde. Blandt de Resolutioner, der blev vedtaget i Rom, var den, at vi skulde appellere til den næste Haager Konference om at tage under Overvejelse, hvorledes en mere virksom international Beskyttelse af Kvinderne kunde sikres, som vilde forhindre Fortsættelsen af den skrækkelige Krænkelse af Kvinder, der følger med al Krig. Vi kan nu ikke appellere til Haager Konferencen, men vi kan appellere til Mændene i vort eget Land om at gøre alt, hvad der staar i deres Magt for at opnaa, at Kvinder ikke krænkes, og at Børn bliver behandlede med Mildhed, selv midt i Krigens Rædsler. — Jeg tror, at vi alle med alle Midler, der staar til vor Raadighed, vil arbejde for en virkelig og varig Fred; en Fred, som skal blive noget andet og mere end en Sejr paa den ene eller den anden Side, fordi det er en Fred, som vil gøre det muligt for hver Nation frit at udvikle sine egne særlige Anlæg til Gavn for den samlede Menneskehed. Indtil den lykkelige Tid kommer, vil jeg bede enhver af Jer om at tænke paa os i Storbritannien og Irland paa samme Maade, som I tænkte paa os, da vi mødtes i Rom: forskellige fra Jer paa mange Maader, men dog delende mangt et Maal og mangen en Stræben med Jer, og kun ønskende at kende og forstaa Jer bedre.

Af et Brev til Mrs. Creighton fra Frau Marianne Hainisch, Formand for det østerrigske Nationalraad.

Kære Præsident!

Deres venlige Brev, hvori De udtaler Ønsket om, at Kvinder fra alle Lande skulde prøve at mindske Hadet mellem de forskellige Nationer og være hjælpsomme over for disses Medlemmer, giver mig Mod til at rette den Bøn til Dem, at De vil gøre Deres bedste for at østerrigske og tyske Fanger maa blive mere menneskeligt behandlede i Deres Fædreland.

De ved sandsynligvis ikke, at Østrigere og Tyskere i England, selv om de har boet der i mange Aar, holdes i Fangenskab og behandles med megen Grusomhed. Beretningerne herom gør et dybt Indtryk her, og jeg staar med Bekymring og Ængstelse over for de herved nærede fjendtlige Følelser. Derfor beder jeg Dem indtrængende om at faa iværksat en nøje Undersøgelse af, om Fangerne virkelig behandles saa grusomt i England. Jeg vil prøve at faa iværksat en lignende Undersøgelse i Østrig, for at de neutrale Stater kan faa Oplysning om, hvordan Fanger bliver behandlede i vort Land. Saa vidt jeg ved, bliver der sørget ordentligt for dem; men skulde der være nogen Undtagelse herfra, vilde jeg være den første til at kræve en bedre Behandling af disse ulykkelige Fanger. Den amerikanske Gesandt har besøgt nogle Fangelejre i Ungarn, og jeg vil gøre mit yderste, for at alle saadanne Fangelejre skal bli-